

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΖΟΥΓΛΕΣ

ΠΩΣ ΚΥΝΗΓΟΥΝ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

(Ένα ενδιαφέρον άρθρο)

τή νύχτα, πήγε μαζί μ' ένα Μανιάτη παπά, ετράβηξε από την αζο- γυαλιά το πτώμα του Κωνσταντίνου Μαυρομαζάλη, που τβόρεζαν τα κώματα, κάτω από τη νύκτα των «Πέντε 'Αδελφών» και τώμαρεν χριστιανικά. Ύστερα από λίγες μέρες ή ίδια εσώβανον και τον άλλο δουλομόνο, τον Γεώργιο Μαυρομαζάλη, που τόν έτοιμαίοναν έξω από την «Πύλη της Ήρας». Και κανείς δεν ετόμαρεν να την περάσει ή να την κατηγορήσει για το κίνημά της, που το ύπαιθρον ή γυναίκαια, αλλά γενναία καρδιά ης.

Μετά τόν έμαρτο του 'Οθωνος, άρχισαν δύστυχες μέρες για την Κυρά Σάββανα. 'Η Βασιανή αντίπαλεια έταρεν να χορηγή συντάξι σε πολλούς άγονιστές και σ' αυτή, 'Η δυσημομένη χηρα εξακολούθησε να μένει από Ναυπλίον και να ξενοδοχείη για να συντηρή τον εαυτό της και τα παιδιά της, τα όποια, μετά τη διάλυση του 'Ορμανο- τροφείου, τή ξαναήτρε κοντά της. Καί μόνον όταν έγιναν ενήλικα, απόρεσε να τα κατατάξει στο 'Οπλοστάσιο.

Ός τις τελευταίες ημέρες της ζωής της, ή Κυρά Σάββανα ήταν άωστηρη στους μαθητές έξενους, που περπατάν τους γέρονς ή σε όσους εξαπλάταν. 'Όταν τούς έβλεπε με το τσιγάρο τόν χέρι, τούς κληρονομή με τη μαγκουρά της ως την πόρτα του Γυμνασίου, φρονίζοντας :

—Βρε ζαλιάρικα ! Για αυτό έγραφαμ εμείς το αίμα μας, για να φτιάξουμε τουτό το ορμαδικό, για ν' ανοίξετε τα μάτια σας, και σεις δεν έξερετε τι κάνετε ή !...

Στις φρονές της, επρόβαρε από το παράθυρο ο Γεναιοαρχηγός Γασ. Αελάσης, και της έλεγε, με το γλυκό ύφος του :

—Ποίησε, κυρία Σάββα, εγώ θα τιμωρήσω τόν άχορστο.

Καί πράγματι, ο μαθητής έμωρετο με νηστεία ή αποβολή, και το παιδαγωγικό σύστημα της έπαυσε.

'Η Κυρά Σάββανα, άν και δεν επροστατεύθη από την πρώτη Βασιλεία, ήταν εναντίον τόν ελευσιστών. Έλεγε ότι ο 'Οθων αγα- πούσε την 'Ελλάδα και γι' αυτό εχότανε σε λόγους με τούς αντιοθωνιστάς, που ζήτουν την εβδρόνιου του. Νόστημ ήτανε με σιγήτηρη της απλόης γερόντισσας με τόν σερβιλότη της πρόεδρο τόν Πρωτοδικών Πέτρο Μαυρο- μαζάλη, αντιδυναστικό κ' αυτόν :

—Θέλετε να διοίσετε το Βασιλιά, τόν ρώ- τησε. Γιατί :

—Γιά να φέριμε άλλον, καλύτερο, Κυρά Σάββανα.

—Κυτάξε όπως να μη την πάθετε σάν ε- κείνη τη γυναίκα, που έπειδη την έβριζε ο άν- δρας της, παρακαλούσε την Παναγία να τόν πεθάνη. 'Αμα έπισαν ή κατάρσε της και χή- ρεψε, πήρε άλλον άνδρα, που ήταν πολύ χει- ρότερος, γιατί αυτός την έδερε... Τότε πα- ρακαλούσε την Παναγία να της ζήσει ο άνδρας αυτός, γιατί άν έπαρε τρίτον, αυτός ιστορού- σε και να την σκοτώση ή να την σκεπείνη...

'Όταν ή 'Επανόστασις του 1862 έξεδούσε τόν 'Οθωνα και άρχισε ο έμφύλιος πόλεμος, ή Κυρά Σάββανα εβιωνίζονε κατά την 'Αθήνα, λέγοντας :

—Νά, μωρέ αλόυθηρη, τι εκάνετε !...

'Η ήρωική γυναίκα πέθανε σε ηλικία 92 ετών. 'Ηταν ένα από τα τελευταία λείψανα του 'Ιερού 'Αγώνος και εκηδέθη δημοσία δαπάνη στο ιστορικό κοιμητήριο του Ναυπλίου, κάτω από το μαρμάρινο Λιοντάρι, που έστησαν οι Βασιραί για τούς νεκρούς συμπατριώτες τους, και που σώζεται ακόμη στην κορυφή του ύπερκαμένου λόφου.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΞΥΠΝΑΛΕΣ ΤΟΥ ΟΤΤΟ ΦΟΥΝΚΕ

'Ο γνωστός για τόν πνεύμα του Γερμανός πάστορ 'Όττο Φούνκε πα- ρίστατο μία μέρα στόν έορτασμό τόν χριστιών γάμων (δηλαδή της πενηντοετατηρίδος τόν γάμων), ένος ζεύγους.

—Πενήντα χρόνια που ζήσαμε μαζί με τη γυναίκα μου, ειπεν ο εύ- τυχής σύζυγος, δεν άλλαξαμε λόγο. Τόσο συμφωνούσαν ο χαρακτήρες μας, ώστε ούτε απλή συζήτηση κάναμε ποτέ για κανένα πράγμα...

—Πώς ; έρώτησε ο πάστορ. Είχατε πάντα την ίδια γνώμη ;

—Την ίδια πάντοτε !

—Ω ! τι πληκτική ζωή που θα περάσατε !... ειπεν ο πάστορ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η χαρά είναι ένας μορφασιός κι ή ευτυχία ένα χαμόγελο.

B. Ούγκω

'Υπόγειο ακόμη στα ανθρώπινα πάθη κάτι που έχει μέσα τον περισσότερη ψυχή, απ' ό- σην έχει το βλέμμα. Αυτό είναι το δάσος.

Π. Ωλ Μερίς

Τό μυστικόν της ευτυχίας είναι να άπατη κανείς πολλά απ' τόν έναντό του και πολλά λι- γα απ' τούς άλλους.

Σουίφτ

πολλοί μαζί, προφύλαξιμενοί με άσπίδες.

»Οι Εβραίοι και κυνήγοι χρησιμοποιούν, φυσικά, τουφέκι. Πρέπει ό- μως να είναι σκεπαστά από τόν αέρα, τόν άλλο τους να έχη βαρείες σφαιρές ή και ντοίσι-ντοίσι. Πρέπει επίσης να λαβαίνουν πολλές προ- φύλαξεις. Δεν παρακολουθούν από πολύ κοντά τόν λιοντάρι, έστω κι' άν είναι βαρεία πληρωμένο, γιατί, ενώ άν δεν τόν περάσει κανείς, απο- ρεί να τόν άφήση έντελώς ανενόχλητο, όταν πληρωθή άρκευει, λυσ- σάει κυριολεκτικάς. Κρούεται τότε πίσω από τούς θάμνους, ένεδρεσει, και λίγα λεπτά πριν ξεφυγήσει, βίσκει άρκετη δύναμη για να έπιτεθή και να σταράξει τόν κυνήγο.

»Άλλος τρόπος κυνήγιου λιονταριών, χρησιμοποιούμενος από τούς ιθαγενείς, είναι ή παύδα. Σιγήθως σκαδόν έναν βαθύ λάκκο στο μω- νατάκι, από τα όποια περνάει τόν λιοντάρι, ίδιος κοντά τόν νερό. 'Α- μα σκαφή τόν λάκκος, τόν σκαπώνον με λεπτά έξυλ κ' από πάνω βάζουν χόμα και γλήθ, ένιότε δε και δόλομα, κανένα σκοτεινό έλαφι ή ζέβρο. Τό λιοντάρι, πηγαίνοντας να φάη τόν δόλομα, πέφτει μέσα στο λάκκο κ' εκεί τόν σκοτώνουν με τόξα ή άσπίδα.

»Η δύναμη τόν λιονταριού είναι κολοσσιαία. Μπορεί ν' άρπάξει στο στόμα του και να τόν σφύρη σε μεγάλη άπόσταση τόν πτώμα ενός ζέβρου. Μπορεί ακόμη όχι μόνο να σφύρη τόν πτώμα ενός βοδιού, αλλά, κρατών- τας τόν, να πηδήσει μα ψηλή μάδρα. Κακμή φορά ένώνονται δυό και περισσότερα λιοντάρια και σέρνονε σε μακρινή άπόσταση τόν πτώμα έ- νος μεγάλου βοιδίου.

»Τά λιοντάρια βγαίνουν για νάδρον τροφή τη νύχτα κυρίως. Στα- νίως έπιπιδνεται την ήμερα. 'Όταν την ήμερα συναντήσουν άνθρωπο, δεν τόν έπιπιδνεται, παρά περνών ξεγνοιαστα ή φεύγοντας άφοβα, όσάν να τόν περιφρονούν. 'Αν όμως ο άν- θρωπος τή πληρώσει, κακμή φορά δε κ' άν τόν κυτάξει έπιμονα, τού έπιπιδνεται, γιατί τόν ύπαπιδνεται ότι έχει έχθρικός σκο- πούς.